

μας ρωτούσαν καθημερινά αν θα έρθει σήμερα το καινούργιο παιδάκι. Εξηγήσαμε ότι αρρώστησε πρώτα η γιαγιά και μετά το εγγονάκι και σε μία περιγραφή τους αποκαλύψαμε το όνομα: Ροδάνθη! Τους έκανε εντύπωση το ιδιαίτερο όνομά της, κάποιος σχολίασε ότι δεν το είχε ξανακούσει, ενώ κάποιος άλλος είπε πως το είχε ξανακούσει στο παιχνίδι *survivor*.

Την επόμενη εβδομάδα ημέρα Πέμπτη, πρώτη του μηνός Μαρτίου, με τις δύο εκπαιδευτικούς του τμήματος παρούσες και ενώ όλοι καθόντουσαν στην παρεούλα ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι (έγινε από τη συνάδελφο της διπλανής τάξης). Μόλις άνοιξε, ακούστηκε η θερμή γεμάτη ενθουσιασμό υποδοχή της εκπαιδευτικού «*Α! καλώς τη Ροδάνθη, καλωσόρισες στο σχολείο μας!*». Την έπιασε από τα χέρια και στη-

ρίζοντάς την στα πόδια της την έφερε «περπατώντας» στην τάξη σαν αληθινό παιδί και λέγοντας: «*παιδιά κοιτάξτε ποιος ήρθε στην τάξη μας σήμερα, η Ροδάνθη!*». Τα νήπια αντικρίζοντας τη Ροδάνθη αρχικά εξέφρασαν την απογοήτευσή τους λέγοντας «*αυτή είναι κούκλα, δεν είναι παιδάκι!*», αλλά στη συνέχεια την υποδέχτηκαν με χαρά. Στην παρεούλα με τη Ροδάνθη αγκαλιά η εκπαιδευτικός δεν έδωσε κατευθείαν την απάντηση αλλά είπε ερωτηματικά: «*Είπατε ότι είναι κούκλα; Ή μήπως δεν είναι κούκλα; Δεν ξέρω, εσείς τι λέτε;*». Τα παιδιά μπήκαν σε σκέψη... Κάποιοι είπαν ότι είναι κούκλα αφού δεν μιλάει. Η εκπαιδευτικός απάντησε ότι η Ροδάνθη δεν μας γνωρίζει ακόμα καλά και επειδή ντρέπεται θα μιλάει στο αυτί της και εκείνη θα τους μεταφέρει ότι της λέει η Ροδάνθη, ίσως όμως αργότερα τους μιλήσει, «*ποιος ξέρει, θα δούμε!*». Έτσι με διαμεσολαβητή και βοηθό την εκπαιδευτικό συνεχίστηκε η συζήτηση.

Η Ροδάνθη, είπε το όνομά της στα παιδιά και τα ρώτησε αν ξέρουν τι σημαίνει. Ένα κοριτσάκι έδωσε την απάντηση: «*Τριαντάφυλλο*» και εξήγησε ότι είχε διαβάσει με τη μαμά της ένα βιβλίο με το μύθο της Ροδάνθης. Τα παιδιά επανέφεραν πάλι τη συζήτηση στο αν είναι παιδάκι ή κούκλα. Οι ερωταπαντήσεις τους μας άφηναν έκπληκτους! «*Είναι παιδάκι αφού έχει αληθινά μαλλιά! Δεν ανοιγοκλείνει όμως τα μάτια της! Ναι αλλά φοράει αληθινά ρούχα σαν τα δικά μας! Κοιτάξτε τα παπούτσια της, είναι αληθινά γι' αυτό είναι παιδάκι! Όχι είναι κούκλα*» πετάχτηκε κάποιο άλλο. Κάποιο σηκώθηκε από τη θέση του θέλοντας να αγγίξει το δέρμα της προκειμένου να διαπιστώσει αν είναι σαν το δικό μας. Την έπιασε και είπε: «*δεν είναι σαν το δικό μας! Είναι κούκλα νομίζω!*». Σηκώθηκαν και κάποιος ακόμα και την άγγιξαν παρατηρώντας «*ναι αλλά είναι σφιχτή σαν και μας!*». Η εκπαιδευτικός σηκώθηκε με την κούκλα αγκαλιά και πλησίασε τα παιδιά ώστε να έχουν τη δυνατότητα όσοι

